

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ
ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ
κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΔΙΑΚΟΝΟΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΟΓΙΜ. κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΕΛΕΠΟΥΡΗ
ΕΝ ΤΩΙ ΚΑΘΟΛΙΚΩΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΔΟΒΡΑ
(Παρασκευή, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, 21 Ἀπριλίου 2017)

* * *

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας
κ. Παντελεῖμον,

Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Νιέρι καὶ Ὅρους Κένυας κύριε
Νεόφυτε,

Πανοσιολογιώτατε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς κ.
Παντελεῖμον Κορφιωτάκη,

Ἀγαπητὲ Ὑποδιάκονε Δημοσθένη,

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἐν τῷ Ἀναστάντι Κυρίῳ ἡμῶν,
μέλη πιστὰ τῆς Ἀποστολικῆς τῶν Βεροιέων Ἐκκλησίας καὶ τέκνα
πεφιλημένα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου,

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἐντὸς τῆς χαρμοσύνου ἀτμοσφαίρας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ
Χριστοῦ, ἡ ὁποία πληροῖ φωτὸς ἀνεσπέρου τὰ πάντα, τὸν οὐρανὸν
καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ καταχθόνια, πᾶσαν δηλαδὴ τὴν ὁρατὴν καὶ
ἀόρατον κτίσιν, ἱεουργοῦμεν σήμερον, πεπληρωμένοι Χάριτος
Θείας, μυστήρια τοῦ Θεοῦ: τὴν προσφορὰν τῆς Θείας Εὐχαριστίας
«κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα», καὶ τὴν προσφορὰν εἰς τὴν διακονίαν
τῆς Ἐκκλησίας ἐνὸς γόνου τῆς ἀποστολικῆς ταύτης πόλεως, ἐνὸς
ἀνδρὸς «πλήρους πίστεως» (πρβλ. Πράξ. ς' 5) καὶ μεμαρτυμένου
ἡθους καὶ ἱερῶν φρονημάτων, λαμπροῦ καὶ ἐκλεκτοῦ διακόνου τῆς
παιδείας τοῦ ἡμετέρου Γένους.

Ὁ λόγος διὰ σὲ καὶ πρὸς σέ, ἐμὸν τέκνον κατὰ πνεῦμα
προσφιλὲς Δημοσθένη, τὸν ἐνώπιόν ὅλων μας ἐν φόβῳ Θεοῦ
ιστάμενον καὶ ἀναμένοντα νὰ «ἴδῃς τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγότας» καὶ
τὴν Θείαν Χάριν περιλούουσάν σε, καθιστάμενον, διὰ τῆς διὰ τῆς
ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπικλήσεως τοῦ Παναγίου καὶ
Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, στρατιώτην καὶ διάκονον Χριστοῦ.

Ἡ ἐλαχιστότης μου προσωπικῶς σὲ γνωρίζει καλῶς, ἀπὸ
πρωίμου νεότητός σου, ὅταν σύ, φέρελπισ νέος μετείχες τῶν
χριστιανικῶν ομάδων καὶ κατασκηνώσεων εἰς τὴν εὐλογημένην
ταύτην περιοχὴν, σὲ παρακολουθεῖ ὁμως ἰδιαίτερος ἐκ τοῦ
σύνεγγυς, ὅταν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἐγκατασταθεῖς εἰς τὴν Πόλιν τοῦ
Κωνσταντίνου ἦλθες σύ, καὶ ἡ εὐλαβὴς σύζυγός σου καὶ τὰ τέκνα

σου, ἵνα καταθέσῃτε, μὲ τὴν παρότρυνσιν τοῦ παρακολουθοῦντος πνευματικῶς ἐσὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν σου Πανοσιολ. Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς π. Παντελεήμονος Κορφιωτάκη, τοὺς λογισμοὺς καὶ τοὺς προβληματισμοὺς τῆς ψυχῆς σας, ἀρχικῶς εἰς τὸ ἐπιτραχήλιον καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ ὠμοφόριον τῆς ταπεινότητός μου. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ ταπεινότης μου γινώσκει καλῶς καὶ καυχᾶται ἐν Κυρίῳ διὰ τὸν πνευματικόν σου ζῆλον, διὰ τὴν προσωπικὴν καὶ οἰκογενειακὴν σου ζωὴν, τὴν ἀφωσιωμένην καὶ πιστὴν καὶ ἀποδοτικὴν διακονίαν σου εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, διὰ τὴν βιωματικὴν συμμετοχὴν σου εἰς τὴν πνευματικὴν ἀσκήσιν καὶ διὰ τὴν καθ' ἡμέραν προσπάθειάν σου νὰ ἀναδεικνύσαι «διὰ στεναγμῶν ἀλαλήτων» (πρβλ. Ρωμ. η', 27) διδασκαλεῖον ἀρετῆς, πρότυπον ὁ ἴδιος διὰ τοὺς μαθητάς σου καὶ τὸ στενὸν καὶ εὐρύτερον οἰκογενειακόν, φιλικόν, ἐπαγγελματικόν καὶ κοινωνικόν κύκλον, ἀρχέτυπος εἰκὼν τῶν παλαιῶν ἐκείνων διδασκάλων καὶ καθηγητῶν τῆς ἱστορικῆς ταύτης πόλεως, καὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει περιπύστων ἐκπαιδευτηρίων. Ἐπὶ πλέον δέ, γνωρίζω καλῶς, ὅτι διὰ τῆς ἀκριβείας τῆς γενικωτέρας πολιτείας καὶ διαγωγῆς καὶ ἀναστροφῆς σου ἐν τῷ κόσμῳ, ἀποδεικνύεις τὴν βιοτὴν σου μάρτυρα τοῦ ἐθελουσίου πάθους, τοῦ σταυροῦ, τῆς ταφῆς καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, μαρτυρίαν «Θεοῦ ζῶντος», ἡ ὁποία καταδεικνύει σε, Δημοσθένη, σθεναρὸν προασπιστὴν τῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιῶν τοῦ ἡμετέρου Δήμου, τῆς ἀνεκτιμήτου Ὁρθοδόξου Θείας Παρεμβολῆς, καὶ τῆς ἀσκητικῆς καὶ πνευματικῆς ἀκμῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀπλανῆ γνῶσιν τοῦ Θεοῦ. Ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ καθιστᾷ τὸν κάτοχον αὐτῆς σκεῦος ἐκλογῆς ἀποστολικῆς, ὥστε ὁ χορηγὸς «πάσης δόσεως ἀγαθῆς καὶ παντὸς δωρήματος τελείου» Ἀναστὰς Κύριος νὰ ἀποκαλύπτῃ τὴν «ἐπίγνωσιν τῆς δόξης» Αὐτοῦ καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ τοὺς οὕτω πολιτευομένους φίλους Του.

Πάντα ταῦτα οὐδόλως διέλαθον τῆς προσοχῆς τῶν συνεργαζομένων καὶ συναναστρεφομένων μετὰ σου, ἐδῶ εἰς τὴν γενέτειράν σου πόλιν Βέροιαν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ταῦτα πάντα οὐδόλως διέλαθον τῆς προσοχῆς καὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὅποιος ἐγνώρισεν ἐσὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν σου, καὶ ἐξετίμησε τὴν ἀρετὴν σου διὸ καὶ εὐχαρίστως ἀπεδέχθη τὴν ὑποβληθεῖσαν εἰς Αὐτὸν διὰ τῆς ταπεινότητός μου αἴτησίν σου ὅπως διακονήσῃς τὸ μικρὸν ἀλλὰ συγχρόνως μέγα λῆμμα, τοὺς ὀλίγους ἀλλὰ συνάμα «πολλοὺς» χριστιανοὺς τῆς Βασιλίδος τῆς Πόλεως, λαμβάνων μὲν διὰ τῆς ταπεινότητός μου ἀμφοτέρους τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης εἰς τὴν γενέτειράν σου ἀποστολικὴν γῆν τῆς Βεροίας, κανονικὴν κληρουχίαν τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεταφυτευόμενος ὅμως ἐντεῦθεν ἐκεῖσε μετὰ τῆς βεβαιότητος ὅτι θὰ φέρῃς πολὺν καὶ καλὸν καρπόν.

Ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι,

Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, μᾶς ὑπομινῆσκει καὶ μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ Θεοτόκος Παναγία μας διὰ τῆς ἀναστροφῆς καὶ ἀγγελικῆς πολιτείας της, ἡξιώθη νὰ δεχθῇ τὴν Χάριν τοῦ εὐαγγελισμοῦ καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὴν θείαν κλῆσιν καὶ τῆς παραδόσεως ἑαυτῆς πλήρως εἰς τὸ θεῖον Θέλημα νὰ καταστῇ πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, Μήτηρ Θεοῦ. Δηλαδή ὄχι μόνον νὰ ἔλθῃ ἡ ἄσημος Κόρη τῆς Ναζαρέτ «εἰς ἐπίγνωσιν Θεοῦ» ἀλλὰ καὶ νὰ «ἐνσαρκώσῃ» «τὴν σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὸν μονογενῆ Υἱὸν καὶ Θεόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν» καὶ νὰ καταστῇ Κυρίως Θεοτόκος, ὡς τὴν πιστεύομεν καὶ τὴν ὁμολογοῦμεν πάντες οἱ δι' Αὐτῆς σεσωσμένοι, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις αὐτὴν μεγαλύνοντες, ὡς Κιβωτὸν τῆς σωτηρίας.

Ὅμιλῶν περὶ σωτηρίας, εὐκαιρον ἡγοῦμαι νὰ ὑπομνήσω πρὸς ἑμαυτὸν πρωτίστως, ἰδιαίτερος ὅμως, κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην καὶ ἱστορικὴν τῆς ζωῆς σου στιγμήν, πρὸς σε, τὸν μέλλοντα νὰ διακονήσῃ εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου, ἀγαπητὲ Δημοσθένη, ὅτι ἡ ἐκεῖ ὁμώνυμος Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς ἀπέβη διὰ τὸ ἡμέτερον Γένος καὶ διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ὀλόκληρον Πηγὴ θείων δωρεῶν καὶ εὐλογιῶν, πηγὴ ἁγιασμοῦ καὶ ἰαμάτων, Ζωοδόχος Πηγὴ σωτηρίας, τὸ δὲ ἀκενώτως ἐκ τῆς Πηγῆς τῆς ρέον Ἁγίασμα, νὰ μεταλαμβάνεται ἐν πίστει «εἰς ρῶσιν ψυχῆς καὶ σώματος», καὶ νὰ θεραπεύῃ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, πένητας καὶ πλουσίους καὶ νὰ καθίσταται «λυτήριον ἀμπλακημάτων», ἀναβλύζον Χάριν καὶ προσφέρον εἰς τοὺς προστρέχοντας εἰς τοὺς χώρους τῆς Μονῆς ταύτης ἀντίδωρον Χάριτος.

Ὁ Κύριός μας, διὰ τῆς Μητρὸς Του, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐτίμησεν ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ οὐδέποτε χωρισθεὶς τῆς Θεότητός Του «ἦλθε καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» ὡς Θεάνθρωπος καὶ ἀεὶ προσφέρεται ὡς ἡ σωτηρία καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν μας: ἄμνός ἄμωμος, πασχάλιος. Κενοῦται καὶ προσφέρεται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς πανσθενουργοῦ Χάριτός Του, διὰ τῶν μυστηρίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τὰ ὅποια παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Λαμβάνοντες δὲ Χάριν ἐκ τῆς ἀειζώου Πηγῆς τῆς Χάριτος, τῆς Κυρίας μας Θεοτόκου, οἱ Ὁρθόδοξοι, ὁμολογοῦμεν καὶ διακηρύττομεν ἐμπειρικῶς, ὅτι μόνον ἐν τῷ Κυρίῳ καὶ ἐν τοῖς παθήμασί Του καὶ δι' Αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του «ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν» καὶ διακονοῦμεν «ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος Αὐτοῦ» «ἐλπίζοντες σωτηρίας τυχεῖν».

Σύ, φίλε Δημοσθένη, εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου ἤκουσας αὐτὴν τὴν μυστικὴν φωνὴν τῆς Χάριτος νὰ σὲ καλῇ: «ἀκολούθει μοι», καὶ ἀπεφάσισες «πᾶσαν τὴν ζωὴν σου νὰ παραθέσῃς Χριστῷ τῷ Θεῷ». Νὰ τὴν διαθέσῃς ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν διακονίαν Του καὶ ἤδη

εἰσερχεσθαι εἰς τὰς τάξεις τῶν κληρικῶν τῆς ἐν μαρτυρίῳ καὶ μαρτυρίᾳ καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας στρατευομένης Μητρὸς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὲ μόνον στόχον νὰ βαδίσῃς ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν μέχρι σήμερον καλλικάρπως ἐκδαπανηθέντων εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου Ἀγίων μαρτύρων καὶ πάντων τῶν καλῶς ἀθλησάντων καὶ στεφανωθέντων μακαριστῶν πατέρων καὶ ἀδελφῶν μας, καὶ παντὸς πνεύματος ὀρθοδόξων ἐκεῖ τελειωθέντος καὶ ἀναπαυομένου.

Νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι εἰς τὸν κληρικὸν δόλιχον σου θὰ ἔχῃς ἀεὶ συμπαρισταμένην τὴν μόνον ὁρατῶς καὶ ἀοράτως χάριν βρύουσαν Ζωδόχον Πηγὴν, ἢ ὁποία ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ τούτου ἐν Βεροῖᾳ Θυσιαστηρίου Τῆς σὲ μεταφυτεύει πρὸς διακονίαν εἰς τὰ Θυσιαστήρια τῆς ἰδικῆς Τῆς Πόλεως, τῆς ὁποίας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου εἶναι ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ εἰς τὸν αἰῶνα ἡ ἀπροσμάχητος Ὑπέρμαχος Στρατηγός, ἡ Πυλωρός, ἡ Σκέπη, ἡ Γοργοῦπήκοος Προστάτις.

Ἐπὶ πλέον, γνωρίζεις Ὑποδιάκονε, Δημοσθένη, ὅτι εἰς τὸν Πάνσεπτον Πατριαρχικὸν Ναὸν τοῦ Φαναρίου, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ τῆς οἰκογενείας σου ἐκκλησιάζεσαι τακτικῶς, μαζὶ μὲ τὰς ἀποπνεούσας χάριν καὶ θαῦμα, ἱερᾶς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου, τῆς Φανερωμένης καὶ τῶν Φυλακισμένων καὶ πάντων ἀληθῶς τῶν «ἀεὶ συνόντων» τοῖς πατρῶσιν ἡμῶν καὶ ἡμῖν Ἀγίων, φυλάσσεται εἰς ἐπὶ πλέον πολυτιμότητος θησαυρός.

Διατηρεῖται ὡς σημεῖον τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ὁλόσωμον τὸ ἱερὸν λείψανον τῆς μητρὸς τῶν μακαββαίων παίδων Ἀγίας Σολομονῆς, διὰ νὰ ὑπομιμνήσκῃ εἰς τοὺς κληρικοὺς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ὅλων τῶν ἐποχῶν: «ἀγνοεῖτε ὅτι ὁ αὐτός με ἔσπειρε πατὴρ, καὶ ἡ αὐτὴ μήτηρ ἐγέννησε, καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἀνετράφημεν δόγμασι». Δηλαδή εἰς «εὐγενῇ τῆς ἀδελφότητος συγγένειαν» (πρὸ βλ. Δ' Μακ. Ι' 2, 3). Αὐτῆς τῆς πνευματικῆς συγγενείας τῆς ἀδελφότητος τῶν φίλων τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας μας, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τῆς Ἀγίας Εὐφημίας καὶ τῆς Ἀγίας Σολομονῆς, καλεῖσαι νὰ γίνῃς ἀπὸ τῆς σήμερον καὶ σὺ μέλος, εἰσερχόμενος εἰς τὰ «ἐνδότερα τοῦ καταπετάσματος», εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἀεὶ καιομένης καὶ μὴ καταφλεγομένης Βάτου τῆς διακονίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Νὰ καταστῇς δηλαδὴ κοινωνὸς Θείας Χάριτος, κεχαριτωμένος, ἕτοιμος μέχρι θυσίας εἰς τὴν ἐφ' ἧς καλεῖσαι διακονίαν τῆς ἱερᾶς ταύτης παρεμβολῆς.

Ἀπευθυνόμενος πρὸς σε, φιλόθεον τέκνον, ἐπισημαίνω ὅτι ἀσκῶν τὴν θεῖαν δωρεὰν τῆς διακονίας καὶ ἀπὸ μεθαύριον τῆς ἱερωσύνης, παρακαλῶ σε καὶ προτρέπομαί σε πατρικῶς: νὰ συνεχίσῃς νὰ ζῇς λιτῶς καὶ ἀσκητικῶς· μὲ φόβον καὶ τρόμον προσεγγίζων τὸ ἅγιον Θυσιαστήριον. Νὰ αἰσθάνεσαι τὰ ἀστραποβολοῦντα ἀγγελικὰ ρίγη τῶν Σεραφεὶμ παρόντα, «καλυμμένῳ προσώπῳ», ἀδυνατοῦντα νὰ ἀτενίσουν τὸ μυστήριον,

τὸ ὅποῖον ἱερουργεῖται ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ: τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς, τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας. Νὰ αἰσθάνεσαι ὅτι παρίστασαι ἐνώπιον τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου, μὲ καθαρὰν συνείδησιν καὶ εἰρήνην τοῦ ἐσωτερικοῦ σου ἀνθρώπου, δηλαδή ὡς Φίλος Θεοῦ, ὁ Ὅποιος διὰ τῆς Χάριτός Του σὲ καθιστᾷ ὑπέρτερον τῶν ἀγγέλων, τῶν ἀπαύστως βοώντων: «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆς τῆς δόξης Σου».

Ἔστω σοι γνωστόν, ὅτι ἐν τοῖς ἐφεξῆς καλεῖσαι «νὰ ἐπιτελῆς ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (πρβλ. Β' Κορ. ζ', 1), καθιστάμενος δοχεῖον ἀθανάτου φύσεως, μέσῳ τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Νὰ βιώνῃς τὸ ἀγαθὸν φῶς, τὸ ὅποῖον θὰ πλημμυρίζῃ τὴν καρδίαν σου μὲ γαλήνην καὶ μὲ εἰρήνην, λαλοῦν πάντοτε λόγον ἀγαθόν: δηλαδή, ὁ λόγος σου νὰ εἶναι πάντοτε διαυγὴς καὶ νὰ ἐξηγῇς τὰ βάθη καὶ τὸν καρπὸν τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος: «ἀγάπην, χαρὰν, εἰρήνην, μακροθυμίαν, χρηστότητα, ἀγαθωσύνην, πίστιν, πραότητα, ἐγκράτειαν», γνωρίζων ὅτι «κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος» (πρβλ. Γαλ. ε', 22-23).

Λέγων ταῦτα, ὡς ἐρευνήσας καὶ γνωρίζων τὰ βάθη τῆς καρδίας σου, εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ Παράκλητος, κατὰ τὴν ἱερὰν ἀναστάσιμον διὰ σε στιγμὴν ταύτην θὰ ἐπιφέρῃ «ὀθνεῖαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην», τὴν ἐν τοῖς ἐφεξῆς τοῦ Φρικτοῦ Θυσιαστηρίου καὶ τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας τοῦ ἀνθρώπου διακονίαν, διὰ νὰ κενώῃς ἑαυτὸν μὲ σθένος καὶ παρρησίαν Θεοῦ, πρὸς τὸν «δῆμον», τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, διὰ τῆς ἱερουργίας τῶν θείων μυστηρίων καὶ διὰ τῆς βιοτῆς καὶ πολιτείας σου, καταξιῶν τὴν διακονίαν σου καὶ καθιστάμενος ἀληθῶς καθ' ἡμέραν φίλος Θεοῦ, εἰς δόξαν καὶ μόνον τοῦ παναγίου Αὐτοῦ Ὄνόματος.

Ταύτην τὴν προτροπὴν δίδωμί σε, ἐξερχόμενον τοῦ κόσμου καὶ εἰσπορευόμενον εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦτο Θυσιαστήριον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Δοβρᾶ, Δημοσθένη, διὰ νὰ λάβῃς τὴν «καλὴν ἀλλοίωσιν», γινόμενος διὰ θεωρίας καὶ πράξεως, ἀληθὴς φίλος Θεοῦ, ὡς φιλόθεος, ὄνομα, ὡς τὸ «ὑπὲρ πάν ὄνομα» τοῦ Θεοῦ, τὸν ὅποῖον σοῦ προσφέρεται νῦν ὡς χάρισμα, καὶ μὲ τὸ ὅποῖον θὰ τιμᾶσαι καὶ θὰ γνωρίζεσαι καὶ θὰ διακονῇς ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

Πρόσελθε, λοιπόν, τέκνον καὶ συνδιάκονε ἐν Χριστῷ Δημοσθένη, καὶ κλῖνον «γόνυ καρδίας καὶ νοὸς» ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ λαβὲ Πνεῦμα Ἅγιον, καθιστάμενος διὰ τῆς Χάριτος Αὐτοῦ Φιλόθεος.

Πρόσελθε!